

— niewykonanie tych obowiązków może jednak stanowić jeden z elementów, które organ podatkowy może uwzględnić zarówno w celu wykazania istnienia oszustwa w zakresie VAT, jak i udziału wspomnianego podatnika w tym oszustwie, i to nawet w braku uprzedniej decyzji właściwego organu administracyjnego stwierdzającej takie naruszenie.

5) Ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo do rzetelnego procesu sądowego

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwia się ono temu, by sąd rozpoznający skargę na decyzję organu podatkowego uwzględniał jako dowód na istnienie oszustwa w zakresie podatku od wartości dodanej lub na udział podatnika w tym oszustwie naruszenie wspomnianych obowiązków, jeżeli ów dowód może zostać zakwestionowany i omówiony w sposób kontradiktoryjny przed tym sądem.

6) Dyrektywę 2006/112 i zasadę neutralności podatkowej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie sprzeciwiają się one praktyce podatkowej polegającej na tym, że do celów odmówienia podatnikowi prawa do odliczenia na tej tylko podstawie, że uczestniczył on w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej, uwzględniana jest okoliczność, iż przedstawiciel prawny zleceniobiorcy podatnika wiedział o okolicznościach stanowiących to oszustwo, niezależnie od mających zastosowanie przepisów krajowych regulujących zlecenie i postanowień zawartej w niniejszej sprawie umowy zlecenia.

(¹) Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – BU/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-564/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Prawa podstawowe – Prawo do skutecznego środka prawnego – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Polityka azylowa – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 11 ust. 1, art. 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 – Dostęp do informacji zawartych w aktach wnioskodawcy – Całość akt sprawy – Metadane – Przekazanie tych akt w formie nieustrukturyzowanych indywidualnych plików elektronicznych – Informacje pisemne – Zdigitalizowana kopia decyzji opatrzonej odręcznym podpisem – Prowadzenie akt elektronicznych bez przechowywania akt papierowych]

(2023/C 35/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BU

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

1) Artykuł 23 ust. 1 oraz art. 46 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie krajowej praktyce administracyjnej, zgodnie z którą organ administracyjny, który orzekł w przedmiocie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, przekazuje przedstawicielowi wnioskodawcy kopię akt elektronicznych dotyczących tego wniosku w postaci ciągu odrębnych plików w formacie PDF (Portable Document Format) niezawierającego ciągłej numeracji stron, którego struktura może zostać uwidoczniiona za pośrednictwem bezpłatnego oprogramowania swobodnie dostępnego w Internecie, o ile, po pierwsze, ten sposób przekazania gwarantuje dostęp do wszystkich zamieszczanych w tych aktach informacji istotnych dla obrony wnioskodawcy, na podstawie których decyzja dotycząca tego wniosku została podjęta, a po drugie, wspomniany sposób przekazania zapewnia możliwie najbardziej wierne przedstawienie struktury i chronologii wspomnianych akt, z zastrzeżeniem przypadków, w których cele interesu ogólnego stoją na przeszkodzie ujawnieniu przedstawicielowi wnioskodawcy niektórych informacji.

2) Artykuł 11 ust. 1 dyrektywy 2013/32

należy interpretować w ten sposób, że:

nie jest konieczne, by decyzja w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej była opatrzona podpisem urzędnika właściwego organu, który wydał tę decyzję, do tego, by uznać tę decyzję za wydaną na piśmie w rozumieniu tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 10.1.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 grudnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach – Niemcy) – LSI – Germany GmbH/Freistaat Bayern

(Sprawa C-595/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Przekazywanie konsumentom informacji na temat środków spożywczych – Rozporządzenie (UE) nr 1169/2011 – Artykuł 17 i załącznik VI część A pkt 4 – „Nazwa środka spożywczego” – „Nazwa produktu” – Obowiązkowe dane szczegółowe na etykietach środków spożywczych – Komponent lub składnik użyty w ramach całkowitego lub częściowego zastąpienia komponentu lub składnika, którego stosowania lub obecności oczekują zwykle konsumenci]

(2023/C 35/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LSI – Germany GmbH

Druga strona postępowania: Freistaat Bayern

Sentencja

Przepisy art. 17 ust. 1, 4 i 5 w związku z przepisami pkt 4 części A załącznika VI do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004